

דמיון כשרון וסגנון

יש כאלה שחושבים שלגור בצורה מסוגנת זה להזמין מערכת רהיטים אצל אוריכל'פנים.

יש כאלה שחושבים שהעיקר זה לקנות את הרהיטים הכי חדישים שמופיעים בשוק, ולהחליף אותם כל פעם ברהיטים עוד יותר חדישים ו"מודרניים".

יש אחרים שחושבים שהעיקרון הוא עוד יותר פשוט: כמה שהרהיטים עולים יותר ביוקר — הם יותר יפים.

הסגנון האמיתי הוא כמובן עניין שונה לגמרי, ועבורו דרושים רק קצת טעם, ר' דמיון וכשרון, הנה, למשל, ברוגמה שבצורה: זהו חדר שינה מסוגן הפליא, מלא יופי ומלא אוירה, ומי שמכיר את המיטות ה' סטנדרטיות, עם גבות הפורמייקה המשוניגים, יבין למה הכתנה.

את עיקר האחירה יוצר כאן גבי'המיטה, העשוי ברזל. זהו בסך הכל קטע מגדר שפורה מבית ישן. היות ועכשיו מפרקים את תל-אביב הקטנה במלוא המרק, אפשר למצוא גרות-ברזל כאלה בזיל הול, במד סני'בניה. צריך לשפסף אותם בקפדנות ב' נייר-זכוכית, לצבוע בשכבת צבע מיניום נגד החלודה, ואז לצבוע בלבן.

כל העסק גוול 23 שעות עבודה, וכמה שזה יפה ומסוגן — אפשר לראות בתמונה.

נעל אביך

כולם יודעים על ה' תסביכים של האמ' ריקאים, בעיקר בקשר לזה שהנשים משתל' טות עליהם, ורודות בהם, ונוהגות בהם ביד רמה.

זה שהגברים טוב- לים מכך — זה מגיע להם. שיתמרדו, אבל זה שהם מנסים לפי- צות את עצמם על כך — זה כבר מראה עד כמה מצבם קשה.

הנה למשל, הזע' קה האחרונה עבור ה' זכר האמריקאי המדוכא: נעל בסגנון אבותו ואבות-אבותיו: הסנדל הטרויאני. סמל הגברים האמיצים, שנלחמו בחרוף נפש בכל האויבים (חוץ מאשר בסוס מטרויה), ואפילו לא שמעו בקול הנשים! (חוץ מאשר הלנה מטרויה).

הסנדל הזה הוא מציאה אמיתית. רק ארבעים וחמש ל"י, וכמה מרנין לחשוב על הגבר האמיץ, בעל הקרחת, החוזר הבייתה מן המשרד, לובש את הסנדלים הטרויאניים, והולך בעוז להדיח את הכלים.

הזוג האפנתי ביותר

גניה לפאריס, כדי ללמוד תכנון אפנה. אבל אז עוד לא היה לה מושג איזה עתיד יהיה כאן. לכן היא לא מיהרה, עבדה שם עם אפנאיה'עילאית, כמו ז'יבאנשי, למשל. ורק אחרי זה חזרה לישראל.

ומי עוד חזר באותו זמן לארץ? יצחק אדלר, כמובן. הוא למד ציור סקסטיל, אבל

לא רק שהם צעירים, ויפים, ונראים כמו זוג שיצא מתוך מודעה של אסקוט אלא שהם אפילו זוג אמיתי, והכל באשמת האפנה.

קודם, עוד לפני האפנה, לא היה סיכוי שייפגשו. הוא, יצחק אדלר, נסע ללונדון כדי ללמוד רפואה. רק אחרי שהגיע לשם,

היות ולא מצא בתי'חרושת שידיפסו מה שהוא רוצה — התחיל לצייר את הבדים לבד.

יצחק חיפש לו מתכנן שייצור שמלות מהבדים שלו, וגניה חיפשה מישהו שיכין בדים מקוריים עבור התיכוננים שלה. וכך, כמו ברומן זעיר, הם מצאו זה את זה.

הם עשו יחד המון שמלות, ועבדו כל הזמן יחד ויחד ויחד, עד שהשבוע הם עשו, סוף-סוף, שני דברים: הם גם פתחו בוטיק, וגם התחתנו. עכשיו, אם הם עוד יעשנו אסקוט, הם בכלל יהיו זוג מושלם.

החליט שבעצם למה לו להכניס ראש בריא למיטה חולה, וביחוד כשקיימת האמנות בתי'האלמוות. לכן נרשם במקום זה לבית הספר לאמנות על שם סס. מארטין. בין שאר האמנויות היפות, למד שם הדפסת-בדים.

באותו זמן עשתה היא, גניה גילרט, משהו שונה לגמרי. היא למדה באלט במשך הרבה הרבה שנים, עד שהגיעה לרמה הראויה כדי להכנס ללהקת כרמון. עם הלהקה נסעה גם לארצות-הברית ושם ייסדה להקה משלה. אחרי שגמרה לרקוד את כל הריקודים, והחליטה שאין עתיד בעניין הזה, נסעה

האשה שחזרה מן הכפור

מרים בתיוסף חזרה מן הכפור. מארץ הקרח. מאיסלנד. לא רק שהיא חזרה משם — אלא שהיא מתכוונת לחזור לשם. כי מאז נשואיה לצייר איסלנדי, היא זכתה ב' מולדת שניה. לכן היא חלק מהזמן בישראל, עד שנהיה לה חם מדי. חלק מזמנה באיסלנד — עד שנהיה לה קר מדי, ואז היא מת' מקמת לה בפאריס, ששם יפה ונעים ונחמד, וחזור חלילה.

עכשיו הגיע שוב תורה של תל-אביב. היא נמצאת כאן, ומציגה שני דברים: את בתה האיסלנדית בת השבע, טורא, שנקראה על שם הצייר האיטלקי הדגול קוזימו טורא, ו/או מפני שזה בארמית הר, ו/או מפני שזה שם האל העתיק של האיסלנדים.

חוץ מטורא היא מציגה גם במיוזון תל-אביב את אחת התערוכות הקסומות, המרת' קות והמקוריות ביותר. על הבדים מצויר עולם מזור, מופנם, דמיוני לחלוטין, שיוחד עם זאת יכול כל אחד למצוא בו הדים לדמיונותיו והזיותיו האישיים.

מה שהכי ריתק את הצופים, הם התפסים, כמו כובע כדור או קרש-גיהוץ, המכוסים בציורים, דבר הנתון להם אופי מזור. הבולט מכולם — הוא הצילו המצוייר. (בתמונה, משמאל) לפניו נעצרים כולם, אותו מצלמים כולם, והשבוע הוא אפילו מופיע ביומן הקולנוע. אבל מה שלא יודעים כל אלה שראו אותו — שהצילו הזה כבר הסי'

הוא התעלס איתו. כל זאת לקול תיפוף חרישי מאוד של תופי-ג'אן.

כך שמי שילך לתערוכה, יתפעל ממנה, ויפגוש שם את הצילו, שידע ש' הוא לא סתם אחד. יש לו עבר סוער, גם בשטח המוסי-קה, גם בשטח הציור, ושטח האהבה.

זה קרה לו בפאריס. הוא השתתף שם בשירת מערכונים אבאנגורדיים. באחד מהם, שהוצג גם בביאנאלה, השתתפו שלשה שרפרפים ואשה, וכל הארבע היו מכוסים לחלוטין בציוריה של מרים. (בתמונה מימין).

במערכון השני, הופיע הצילו. גיבור המחזה רכב עליו בתחילה כמו על אופניים, לפתע הוא נעצר, התכווץ בצילו המצוייר, ומדי התאהב בו בצורה חמורה. הוא ליטף אותו בעדינות, חיבק אותו בלהט, ולבסוף

פיק להשתתף בהפנינג, ושם התעלסו איתו באהבים, לעיני כל הקהל שנכח במקום.

מרים בתיוסף (באמצע) אשה מצויירת וצ'לו מצוייר